

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **T. X. H.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X, Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2026, č. j. CPR-35907-7/ČJ-2025-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

schránky soudu dne 26. 1. 2026 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2026, č. j. CPR-35907-7/ČJ-2025-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 9. 2025, č. j. KRPS-254993-24/ČJ-2025-010022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 89/2024 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a dále stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska, v délce 1 roku ode dne, kdy žalobce z tohoto území vycestuje, a doba k vycestování mu byla určena v délce 20 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce v podané žalobě v první řadě namítá nedostatečné zdůvodnění nepřiměřeně přísné délky správního vyhoštění v situaci, kdy se u něj jednalo o první nelegální pobyt a žalobce se správním orgánem po celou dobu spolupracoval. Žalobce uvádí, že má čistý trestní rejstřík, nepáchal zde žádnou trestnou činnost a jeho nelegální pobyt trval jen 4 měsíce. Není mu tak jasné, proč mu byla uložena tak dlouhá doba správního vyhoštění, a považuje to za odchylku od běžné praxe, zejména když žalovaná mohla nejprve rozhodnout o povinnosti opustit území, což by představovalo šetrnější zásah do života žalobce.
3. Žalobce žalované vytýká též nedostatečné vypořádání se s nepřiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Připomíná přitom judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle níž posouzení přiměřenosti není správním uvážením, nýbrž výkladem a aplikací neurčitého právního pojmu, který plně podléhá přezkumu správních soudů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že žalovaná nezohlednila veškerá hlediska (uvedená např. v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, č. 3330/2016 Sb. NSS) potřebná pro posouzení přiměřenosti dopadů vyhoštění na osobu žalobce. Podle žalobce je nepřiměřená jak forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění. Žalobce opakuje, že v tuzemsku nepáchal trestnou činnost a jednalo se o jeho první nelegální pobyt.
4. Z těchto důvodů považuje žalobce za nedostatečně zdůvodněnou a nepřiměřenou i dobu stanovenou k vycestování. Doba 20 dnů je hrozně krátká, zejména když je třeba od ní odečíst ještě dobu 10 dnů na podání správní žaloby, takže pak žalobci zůstane pouhých 10 dnů na odcestování.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí s tím, že je přesvědčena, že v řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady umožňující konstatovat protiprávní jednání žalobce a bylo také vypořádáno vše, co vyšlo v průběhu řízení najevo. Pokud jde o dobu pro vycestování, ta byla správním orgánem prvního stupně odůvodněna a stanovena v zákonném rozmezí a v přiměřené délce, přičemž žalobce proti její délce v odvolání nic nenamítal, a proto žalovaný neměl potřebu se k této otázce vyjadřovat. Žalovaná je přesvědčena, že byla dostatečně vypořádána i otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobu navrhla zamítnout, neboť je přesvědčena, že postupovala v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu.

6. K jednání požadovanému žalobcem, z něž se žalovaná omluvila, se zástupce žalobce bez omluvy nedostavil. Vzhledem k tomu, že nepřítomnost žalobce byla jeho zástupcem předem omluvena, předvolání bylo zástupci žalobce doručeno dne 27. 2. 2026 a byla splněna lhůta na přípravu zkrácená dle § 49 odst. 1 části věty první za středníkem s. ř. s. na tři dny (fakticky poskytnutá lhůta činila 9 dnů), soud přistoupil k projednání věci dne 9. 3. 2026 v nepřítomnosti účastníků.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 27. 9. 2025 kontrolován hlídkou cizinecké policie na X. Žalobce na místě předložil vietnamský cestovní pas s řeckým vízem vydaným za účelem sezónních prací v zemědělství s platností od 21. 8. 2024 do 14. 5. 2025.
8. Na základě uvedeného bylo se žalobcem téhož dne zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu téhož dne žalobce uvedl, že je ženatý a má dvě děti a sestru, kteří všichni žijí ve Vietnamu. Do Řecka přicestoval letecky dne 17. 9. 2024 za prací a dne 15. 2. 2025 přijel do České republiky (dále jen „ČR“), odkud již nevycestoval. Byl si vědom toho, že je zde od 15. 5. 2025 nelegálně, přičemž ani nečinil žádné kroky za účelem prodloužení víza či legalizace pobytu. Do Vietnamu se nevrátil, protože by již nemohl vydělávat peníze pro svou rodinu. V ČR chtěl zůstat ještě asi 2 roky, aby vydělal peníze, a poté by se vrátil zpět do Vietnamu. Nemá tu (a ani v jiném členském státě EU) nikoho, ke komu by měl vyživovací povinnosti, ani jakékoliv závazky či pohledávky, nenavázal zde žádné vazby. Vyhoštěním by nedošlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života, zásah by byl jen ekonomický, jelikož jeho rodině budou chybět peníze, které by zde jinak vydělal. Nemá žádné překážky, které by mu bránily vycestovat do Vietnamu, má tam celou rodinu, ke které se může vrátit. Na vycestování má peníze.
9. Ministerstvo vnitra závazným stanoviskem ze dne 29. 9. 2025 ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců k existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země původu správnímu orgánu prvního stupně sdělilo, že vycestování žalobce je možné.
10. Dne 29. 9. 2025 byl žalobce vyrozuměn o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a že se podle § 36 správního řádu může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů. Sdělil, že nemá žádné připomínky.
11. Správní orgán prvního stupně proto prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 9. 2025 žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu v délce 1 roku jako dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska, ode dne, kdy žalobce z tohoto území vycestuje. Doba k vycestování mu byla určena v délce 20 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že není věcí správního uvážení, zda v případě naplnění podmínek uvedených v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců má zahájit správní řízení a rozhodnout, či nikoliv. Ze shromážděných podkladů plyne, že žalobce splnil všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se na území ČR nachází od 15. 5. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Sám přitom uvedl, že o tom věděl, a přesto neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Je přitom Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

povinností cizince si zjišťovat informace spojené s legálním pobytem a jednat proaktivně. Pokud cizinec nedodržuje své povinnosti, musí být srozuměn s tím, že mu bude uloženo vyhoštění. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím přijímá opatření na základě platné právní normy, jímž chrání zájmy státu a společnosti proti nežádoucímu jednání žalobce. Je v zájmu státu účinně bojovat proti negativnímu jevu v podobě nelegálního pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně současně zvažoval, zda by vyhoštění nevedlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, tento následek však shledal přiměřeným. Žalobce na území ČR ani v EU nikoho nemá, neuvedl ani žádnou zásadní sociální či kulturní vazbu. Nemá tu žádné pohledávky a nemá ani jakékoliv povolení k výkonu výdělečné činnosti, nemůže si tak zde legálně ani opatřit prostředky na obživu. Za celou dobu svého pobytu se zde žalobce neintegroval natolik, aby jej nebylo možné vyhostit. Ve vycestování mu nebrání ani zdravotní či jiné důvody. Neuvedl ani žádné nebezpečí, jež by mu v důsledku návratu do Vietnamu hrozilo, přičemž správní orgán také žádné relevantní důvody nezjistil, podle závazného stanoviska je jeho vycestování možné. Ve Vietnamu má celou svou rodinu a jak sám uvedl, může se k ní vrátit. Vzhledem k výše uvedenému a s přihlédnutím k délce žalobcova neoprávněného pobytu je podle správního orgánu prvního stupně vyhoštění na dobu 1 roku (když tato doba může činit až 5 let) přiměřeným opatřením a nenaruší nepřiměřeně soukromý nebo rodinný život žalobce. Je veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopouštějí protispolečenského jednání. Doba vycestování v délce 20 dnů byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by mu ve vycestování bránila. Tato doba je podle správního orgánu prvního stupně dostatečná na zorganizování cesty do domovské země či jiné země, kde bude mít žalobce povolený pobyt.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 9. 10. 2025 blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil dne 22. 11. 2025. V odvolání namítl, že správní orgán nereflektoval, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, a nikoliv správním uvážením. Prvostupňové rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné, jelikož v něm nebyla posouzena veškerá hlediska, jež se podle judikatury NSS v rámci posouzení přiměřenosti dopadů vyhoštění zohledňují. Žalobce též namítl, že v závazném stanovisku k možnosti vycestování nebylo dostatečně zohledněno, že žalobce neměl povědomí o tom, že je zde nelegálně, ani to, že mu v domovském státě hrozí existenční problémy a že se obává kvůli věřitelům o svůj život, jelikož má velký dluh.
13. Žalovaná si vyžádala potvrzení či změnu závazného stanoviska. Dne 5. 12. 2025 ministerstvo vnitra potvrdilo, že vycestování žalobce je možné. Ve výpovědi žalobce totiž nelze nalézt nic, co by naznačovalo jeho ohrožení v zemi původu. Poté žalovaná vyrozuměla zástupce žalobce o možnosti se vyjádřit k doplněným podkladům rozhodnutí, na což nereagoval.
14. Následně proto dne 16. 1. 2026 vydala žalobou napadené rozhodnutí, které bylo zástupci žalobce doručeno téhož dne. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalované vydáno v souladu s právními předpisy a poté, co bylo jednání žalobce jednoznačně prokázáno. Ze spisového materiálu je patrné, že žalobce nežádal o prodloužení řeckého dlouhodobého víza, do ČR přicestoval za prací a zůstal zde i po skončení jeho platnosti. Za takového stavu nebylo možné rozhodnout jinak než žalobce vyhostit, což potvrzuje i judikatura NSS (rozsudky č. j. 9 As 32/2008-57 či 1 As 38/2012-38). Protiprávní jednání žalobce bylo správně vyhodnoceno jako neoprávněný pobyt naplňující skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

bodů 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž bylo dostatečně zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v § 174a odst. 1 téhož zákona. Doba vyhoštění byla stanovena v zákonném rozmezí při jeho spodní hranici. Pokud je namítána nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaná se plně ztotožňuje s posouzením správního orgánu prvního stupně. Z výpovědi žalobce nevyplývají žádné skutečnosti, které by naznačovaly nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce nemá jakékoliv vazby k ČR, je zdravý, celá jeho rodina žije ve Vietnamu, kde žil předtím i on a může se tam vrátit. Pokud jde o ekonomický dopad, měl si žalobce požádat o prodloužení řeckého víza, a ne jezdit za prací do ČR. V ČR totiž neměl vydáno povolení k zaměstnání, a nebyl zde tak oprávněn ani vykonávat výdělečnou činnost, obzvláště pak poté, kdy již nebyl ani držitelem oprávnění k pobytu. Žalobce si toho přitom byl vědom a z jeho slov vyplývá, že pokud by nebyl odhalen činností policie, pracoval by zde ještě další 2 roky. Žalobce může vydělávat v domovském státě či jinde, kde tak bude činit v souladu se zákonem. Žalobce zneužil řecké vízum k cestě do ČR za prací. Za těchto okolností není podle žalované vyhoštění žalobce nepřiměřené, jelikož nad zájmem na ochraně rodinného a soukromého života převažuje zájem státu na dodržování právních předpisů. Stát má právo regulovat příchod a pobyt cizinců na své území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, jimž je cizinec povinen se podrobit. Pokud jde o možnost vycestování, žalovaná je vázána závazným stanoviskem.

15. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že by rozhodnutí správních orgánů nebyla dostatečně odůvodněna, a byla tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Ke všem žalobcem sporovaným otázkám se správní orgán prvního stupně vyjádřil v prvostupňovém rozhodnutí, s nímž se následně žalovaná v napadeném rozhodnutí ztotožnila, a tedy převzala jeho důvody za své. Pokud se samotná žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak konkrétněji nevyjádřila k otázce délky stanovené doby pro vycestování, bylo to způsobeno tím, že žalobce proti tomuto výroku ve svém odvolání nijak nebrojil. Za daného stavu tak žalovaná nemusela nad rámec argumentace správního orgánu prvního stupně nic dodávat, jestliže prvostupňové rozhodnutí shledala souladným se zákonem. Nic tudíž nebrání věcnému přezkumu sporných otázek správním soudem.
17. Pokud jde konkrétně o otázku délky vyhoštění, resp. o stanovený zákaz vstupu na území EU, popř. Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska, v trvání 1 roku, takto stanovená doba je výsledkem správního uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu jen omezeně. Soud v takovém případě zkoumá pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 237/2025-38, odst. 17). V nyní posuzované věci správní orgány respektovaly zákonné rozpětí stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (až na 5 let). Žalovaná má zároveň pravdu, že v rámci zákonem stanoveného rozpětí až do 5 let se uložený zákaz blíží spíše spodní hranici, byť nelze říci, že by byl přímo na ní (nachází se v 1/5 rozsahu). Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup v délce 1 roku soud neshledal vzhledem ke zjištěným okolnostem případu (úmyslný nelegální pobyt spojený s výkonem nepovolené výdělečné činnosti v délce přesahující 4 měsíce v situaci, kdy žalobce sám

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

priznal, že jeho záměrem bylo v ČR nelegálně pobývat a pracovat cca 2 roky) jako zjevně excesivní. V dané situaci je namístě přihlížet i ke skutečnému, jasně deklarovanému záměru žalobce, a nikoliv jen k tomu, v jakém rozsahu se mu podařilo tento záměr naplnit. Skutečná délka nelegálního pobytu a trestní zachovalost žalobce mohly přispět k tomu, proč byla délka zákazu vstupu i přes úmysl delšího nelegálního pobytu zvolena spíše nižší v rámci zákonného rozpětí, soud ale neshledává, že by tyto skutečnosti nutně znamenaly, že zvolená délka je zjevně nepřiměřená. Správní orgány své správní uvážení, jímž v této otázce disponují, nijak nezneužily a ani nevybočily ze zákonných mezí. Tvrdil-li žalobce, že v obdobných případech je délka správního vyhoštění ukládána v jiné (nižší) výměře, neoznačil žádná správní rozhodnutí, jimiž by podpořil toto své obecné a nekonkrétní tvrzení, jež tak zůstalo neprokázáno.

18. Žalobce dále namítal, že vyhoštění považuje za nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života a že v dané situaci se nabízelo pouze uložení povinnosti vycestovat. Ani v této otázce se s ním ale soud neshoduje. Nejprve je nutno konstatovat, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zásadě neumožňuje správnímu orgánu jiný postup, než je uložení správního vyhoštění. Uložení povinnosti opustit území ČR nebo členských států Evropské unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců je spíše výjimečným institutem tam, kde nelze uložit správní vyhoštění s ohledem na hrozící závažný zásah do rodinného či soukromého života anebo tam, kde absentují důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění nebo nejsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. To však není případ žalobce. Délku nelegálního pobytu žalobce přesahující 4 měsíce se záměrem ji protáhnout na 2 roky nelze považovat za délku nevýznamnou či marginální, a to o to spíše, pokud měla být využita k výkonu nepovolené výdělečné činnosti. Zájem státu na kontrole osob přicházejících ze třetích států a potlačení výkonu nelegální práce je významným veřejným zájmem, který lze vyvážit jen povinností ochrany jiných veřejných či soukromých zájmů, které však nemohou být přítomny jen v rovině teoretické, ale jejich vážné dotčení v důsledku vyhoštění a s ním spojeného zákazu vstupu musí být prokazatelné.
19. Námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přitom není v případě žalobce skutkově podložena. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Není ani pravdou, že by správní orgány vycházely z toho, že samotné posouzení přiměřenosti spadá do jejich správního uvážení. To naopak správní orgán prvního stupně výslovně odmítl. Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že správní orgány si vyložily neurčitý právní pojem a následně posoudily, zda je naplněn, na základě skutkových zjištění plynoucích převážně z výpovědi samotného žalobce.

21. Správní orgány skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlednily. Žalobce při své výpovědi skutečně uvedl, že vyhoštění by žádný zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život nepředstavovalo. Tomu odpovídají i veškeré jím uvedené okolnosti, z nichž vyplývá, že všechny své rodinné příslušníky má v zemi původu a že v ČR, resp. na území EU nemá jakékoliv podstatné vazby. Není-li žalobce oprávněn na území ČR vykonávat výdělečnou činnost, nemůže být relevantní ani jeho zmínka o tom, že vyhoštěním přijde o možnost zde vydělat prostředky pro obživu své rodiny. V tomto směru má žalovaná pravdu v tom, že za daného stavu si musí žalobce výdělek zajistit v zemi původu či jiné zemi, kde je oprávněn vykonávat výdělečnou činnost.
22. Klíčové okolnosti přitom správní orgány v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí uvedly. Správní orgány v řízení zjistily podrobnými dotazy při výslechu žalobce všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení (ne)přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do jeho soukromého a rodinného života a z nich nevyplývalo, že by tu nějaký relevantní zásah (tak jak ostatně i žalobce sám uznal) hrozil. Jejich závěr soud hodnotí jako zcela logický a odpovídající zjištěným skutečnostem. Není přitom povinností správních orgánů se vyjadřovat jednotlivě ke každé dílčí okolnosti rodinného a soukromého života vyhošťovaného cizince zmiňované v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, č. 3330/2016 Sb. NSS, jestliže z výpovědi cizince a jiných důkazních materiálů takové okolnosti nevyplývají. Povinnost zdůvodnění, nejsou-li ve správním řízení uplatněny odpovídající námitky, lze vztahovat jen ke zjištěným okolnostem, jež jsou pro účely posouzení přiměřenosti zásahu relevantní.
23. Žalobce konečně namítal příliš krátkou dobu na vycestování. Pokud jde o její zdůvodnění, správní orgán prvního stupně poukázal na to, že samotný žalobce nezmiňoval žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování, a že proto není důvod se domnívat, že by doba 20 dnů byla nedostatečná k zorganizování návratu. Takové odůvodnění považuje soud nejen za dostatečné, nebylo-li žalobcem v průběhu správního řízení nijak zpochybňováno, ale též přílehlavé skutečnostem zjištěným z výpovědi žalobce. I zde správní orgány respektovaly v rámci správního uvážení, jímž při stanovení doby na vycestování disponují, zákonné rozpětí stanovené v § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (7 až 30 dnů). Žalobce skutečně žádné překážky, jež by mu bránily ve včasném opuštění území, ve své výpovědi neuvedl, a naopak zmínil, že má dostatečné finanční prostředky na vycestování. Navíc, pokud by nastaly závažné důvody neumožňující mu bezodkladné opuštění území, mohl by žalobce podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců během stanovené doby k vycestování požádat o stanovení nové doby k vycestování.
24. Soud ani nesouhlasí s tím, že by bylo namístě od doby pro vycestování odečítat žalobní lhůtu. Nákup letenek může žalobce nepochybně učinit i v době, kdy zpracovává žalobu či kontaktoval za tímto účelem svého právního zástupce. Správní orgány nadto nejsou povinny ani předpokládat, že proti jejich rozhodnutí žalobce podá žalobu. Letenky přitom při deklarovaném dostatku prostředků bylo možné pořídit i v řádu dnů. V situaci, kdy žalobce v ČR podle svých slov není nijak ukotven, nemá zde žádný majetek ani závazky, rodinu či jakékoliv závazky (výkon nelegální práce relevantní překážkou být nemůže) a je právně zastoupen, nelze mít za to, že by do 20 dnů nemohl vycestovat.
25. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce